

at indeholde Tillæg af en vis Art. Det skal jo nemlig for Fremtiden gjælde som Regel, at som Tillæg for Tidender og Tidsskrifter „maa kun medfølge Tryksager, der danne en ligefrem Fortsættelse af det medfølgende Hovednummers Indhold, Tegninger, der ophylse Texten, samt Registre over Indholdet.“ Derimod skal være ubeløstet Subskriptionsplaner, industrielle og og lignende Reclamer, Pritiscouranter, Romaner, der ikke indeholde Fortsættelse af Romaner i det Numer, hvormed de følge o. desl.“ En æret foregaaende Taler (S. M. Mork) berørte dette Punkt, men meente, at det var en Bagatel, som man ikke behøvede at dvæle ved; men det er ikke en saa ganske ligegyldig Sag, og jeg maa tilstaae, at jeg er forbauset over, at denne Bestemmelse er uindgaaet Landstingets Agtsøine, der dog have seet saa skarpt det Uliberale i at forbyde, at lukkede Breve indeholde Noget af en vis Bestaffenhed. Det er nu allerede en vanskelig Sag at sige, hvad der danner en „ligefrem Fortsættelse“ af det medfølgende Hovednummers Indhold. Der som det ikke skal sige Andet, end at der ikke maa følge Noget med uden at have paatrykt en Bemærkning om, at det er et „Tillæg“ til Bladet, saa er det en Formalitet, som let kan opfyldes ved alle Leiligheder. Skal det derimod kræves, at det skal være en ligefrem Fortsættelse af Hovednummers Indhold, seer jeg ikke Andet, end at der kan indtræde en Mangfoldighed af Tilfælde, hvor dette Spørgsmaal bliver overordentligt tvivlsomt. Det er mig ikke bekendt, at Postvæsenet har lidt den allermindste Uleilighed eller Gene af disse Ting; Postvæsenet har været saa venligt selv at ophylse dette i sine Motiver. Det hedder nemlig i Motiverne til Lovforslaget, „at den Indflydelse, et Blads eller Tidsskrifts større eller mindre Omfang eller Vægt har paa den med Besørgelsen forbundne Udgift for Postvæsenet, ved nærmere Betragtning, og naar Vægten under alle Omstændigheder bliver indskrænket til 25 Kvint, viser sig at være saa ubetydelig og ubestemt melig, at den ikke kan betragtes som et berettiget Moment ved Tarpansættelsen. Men det er netop det, som gjælder om indlagte Sager; de volde ikke Postvæsenet den mindste Uleilighed; thi det

kræves fra Postvæsenets Side, at enhver Avis, som afgives til Forsendelse, skal være lagt sammen paa en vis bestemt Maade, og om der da ligger en Subskriptionsplan inden i den eller ei, er efter Postvæsenets egen Tilkendegivelse den ligegyldigste Sag af Verden. Jeg troer, at det vil være uheldigt at holde paa denne Bestemmelse, og der kan være Tilfælde, hvor det vil være forbundet med mislige Følger at holde paa den. Min politiske Erfaring omfatter en Tid, da der fandtes en Regjering, der benyttede Postvæsenet som et Befjel for sine politiske Anskuelser, en Regjering, der tillod Forsendelse med Blade af Tillæg, der havde en vis politisk Farve, men forhød andre, og jeg erindrer meget levende, hvad det fremkaldte for en overordentlig Misfornoielse, at noget Saadant kunde skee, og hvor villig det erkjendtes fra alle Sider, at Regjeringen haade misbrugt en offentlig Statsinstitution i politiske Diemed paa en aldeles utilbørlig Maade. Det var i Aaret 1853. Jeg frygter, at saadanne Bestemmelser, som de her staae, kunne blive gjorte til Gjenstand for en Fortolkning, der kunde være meget urigtig. Det kunde gaae hermed som med Prisen for Blade, som jeg før nævnte. Der kunde indtræde Tilfælde, hvor det kunde vise sig i den Grad urimeligt, hvad man fordrede, at der skulde forsendes med Bladene, at en Indskrænkning kunde være nødvendig; men det har ikke været Tilfældet i de 20 Aar, der ere forløbne, og derfor troer jeg, at man roligt kan staae sig tiltaals og overlade til Fremtiden at indføre saadanne indskrænkende Bestemmelser, som der her er Tale om, hvis de skulle vise sig nødvendige. Lidt tvivlsommere er det mig, om den Regel, der stilles op i Lovforslaget, med Hensyn til hvad der er Tidender og Tidsskrifter, kan siges at være heldig og udtømmende. Der siges: „Til Tidender og Tidsskrifter henregnes ethvert ad mekanisk Vet mangfoldiggjort Blad eller Skrift, af hvilket der i Gang aarlig eller hyppigere agtes udgivet Leveringer“; men saa er der føiet til, at Vægten ikke maa overstige 25 Kvint, det vil altsaa sige et Fjerdingsspund. Det forekommer mig ikke at være nogen meget heldig Grændse i Forhold til det, der ellers gjælder for